

Milly
Johnson
Rakkauden
ilman
suunnat

BAZAR

RAKKAUDEN ILMANSUUNNAT

Milly
Johnson

Rakkauden
ilman-
suunnat

Suomentanut Irma Rissanen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Irma Rissanen
Englanninkielinen alkuteos *My One True North*
© Milly Johnson, 2020

Kannen suunnittelu Tiia Javanainen
Lainaus W. H. Audenin runosta on Risto Ahdin suomennoksesta *Laulu*
(antologiassa Maailman runosydän, WSOY, 1998).

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-286-5

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Isälleni,

joka kantoi valtavan kirjoituskoneen ensiksi puolen Leedsin halki ja toi sen sitten linja-autossa Barnsleyyn saakka, vain koska moinen oli ollut saatavilla, ja jotta hänen kirjoittamiseen hurahtanut teinityttärensä pääsisi aloittamaan menestysromaanin työstämisen. Tuo on yksi rakkaimpia muistojani. Lepää rauhassa, kultainen, rakastettu, ihmeellinen isäni. On kunnia olla tyttäresi.

TERENCE HUBBARD 10.10.1933–6.12.2019

Hän oli pohjoinen, itä, länsi ja etelä.

W. H. AUDEN

Prologi

Helmikuu

Juuri tällaisia suurin osa ihmisistä varmaan kuvitteli palomiesten tyypillisten työpäivien olevan, Peter Moore arveli. Täynnä vauhtia, jännitystä ja vaarallisia tilanteita, joihin kiidettiin turvarusteissa, adrenaliini suonissa kohisten, elämiä pelastamaan. Ja vaikka tuo mielikuva ei vastannutkaan todellisuutta, sellaisia tilanteita varten heidät oli koulutettu ja sellaiseen he tänään myös joutuivat. Tilanne oli kuin katastrofielokuvasta. Sireenit ulvoivat, siniset hälytysvalot välkkyivät. Paikalle oli hälytetty niin ambulanssit, ensihoitajat, poliisit kuin Peterin paloaseman molemmat paloautot ja kaksi muuta paloautoa toiselta, läheiseltä asemalta. ”Nyt on paha”, Andy, paloaseman pomo, varoitti lukiessaan paloauton tietokoneelle saapuvia lisätietoja. Kaupungin eteläpuolella kulkevan moottoritien tunnetusti vaarallisella osuudella oli tapahtunut kymmenen auton ketjukolari. Pimeänä helmikuun iltana tarjolla olivat kaikki pahan kolarin ainekset: mustaa jäätä, räntäsadetta, huono näkyvyys, tietöitä. Joku, joka oli lähtenyt aamulla töihin toivotellen perheelleen iloiset heipat, ei palaisi kotiinsa enää koskaan.

Uransa alkupuolella Petellä oli ollut tapana käydä pahojen onnettomuuksien yksityiskohtia mielessään läpi yhä uudelleen

ja uudelleen mutta matkan varrella hän lakkasi tekemästä niin. Ei hän ollut mitenkään suunnitellut etäännyttävänsä itseään. Jossain vaiheessa niin vain kävi. Pete hoiti työnsä niin hyvin kuin osasi ja hyvä palomies hän olikin: vahva, peloton, tarkkanäköinen ja sinnikäs. Mutta kun työvuoro päättyi, paloasemalle jäivät niin saappaat kuin työpäivän tapahtumat.

Peten ei ollut alun perin edes tarkoitus olla töissä sinä iltana, mutta hän oli luvannut tuurata muutaman tunnin ajan Ravia, jonka isä oli kaatunut. Jos Pete olisi pitänyt alkuperäisestä suunnitelmastaan kiinni, hän olisi ollut kotona löhöilemässä takan ääressä, ruoka uunissa. Hänellä oli vaimonsa kanssa kirjoittamaton sääntö, että illallisen valmisti se, kumpi sattui olemaan ensimmäisenä kotona. Mutta koska Pete oli vaimoaan paljon parempi kokki, tehtävä lankesi kuitenkin useimmiten hänelle.

Jos Pete olisi pitänyt alkuperäisestä suunnitelmastaan kiinni, hän olisi ollut kotona lämpimässä ja katsellut räntäsadetta ikkunasta, kiitollisena siitä, että sai itse olla kuivana sisätiloissa. Hän olisi korkannut punaviinipullon, kaatanut viiniä kahteen lasiin ilmoittumaan ja odottanut innolla, mitä ilta toisi tullessaan.

Jälkikäteen Pete ei pystynyt sanomaan, kumpi olisi ollut kamalampaa: odottaa kotoisan lämpimässä keittiössä hieman harmistuneena siitä, että lihaperunalaatikko oli paistunut liikaa ja ihmetellä kelloa huolestuneena vilkuillen, missä Tara viipyi – tämä kun oli soittanut ja pyytänyt Peteä menemään töistä suoraan kotiin, koska hänellä oli jotain tärkeää kerrottavaa – vaiko sen kaiken karmeuden keskellä oleminen. Savun, lumeksi muuttuvan piiskaavan sateen, valojen, melun, kaaoksen. Sen, että kaiken tohjoksi runnellun tumman metallin keskeltä erotti punaisen auton kuin mustavalkoelokuvassa, jonka yhdessä ainoassa kohtauksessa oli väriä. Sen, että näki Krish Khattrin irrottamassa epätoivoisesti auton ikkunaa, kun Sal leikkasi

määrätietoisesti ovea auki ja ensihoitajan, joka joutui vääntäytymään omituiseen asentoon päästäkseen kuljettajan luo.

Pete muisti huutaneensa ”Herran Jumala, se on Tara”. Hän muisti Andy Burlapin pidelleen häntä pystyssä. Hän muisti pidelleensä vaimonsa rakasta pikkuruista kättä, yrittäneensä epätoivoisesti hieroa siihen lämpöä, josta ei ollut mitään apua, koska Tara, joka oli lähtenyt aamulla töihin toivotellen iloiset heipat, ei palaisi kotiin enää koskaan.

ETELÄ

*Kyllä tämä tästä,
mä samaa toistelen.
Kiitos kysymästä,
sanon, vaan mitään paljasta en.*

*En kerro miten rankkaa
elämäni on,
oon täysin eksyksissä
ja täysin onneton.*

*En tunteitani näytä,
et mitään niistä nää
ne täysin sulta peitän
jää julkisivun taa,
miten pahasti nyt heittää
kompassin saa.*

*Se vie mut täysin harhaan,
mut hymyilen mä vaan,
kas näin näppärästi saan sut uskomaan,
et' hyvin tässä menee, askel varmempi jo on,
vaik' tosiasiassa surun polulla
on taival loputon.*

EKSYKSISSÄ

LINDA FLOWERS

#hyvänmielenkirjat

Tunteiden kompassi näyttää suuntaa

Ilman sururyhmää Laurie ja Pete olisivat tuskin koskaan kohdanneet. Niin erilaisista ympyröistä heidän elämänpiirinsä olivat. Mutta tässä he nyt ovat, samassa tilanteessa, yrittämässä ymmärtää hiljattain tapahtunutta menetystä.

Surusta versoo onnea ja uusi alkua. Mitä enemmän Laurie ja Pete keskusteleivat ja mitä syvemmin he tutustuvat, sitä voimakkaammin Laurie huomaa outoja yhteensattumia heidän elämäntarinoissaan. Ja sitten Pete oivaltaa, miten totuus voi muuttaa kaiken. Mutta yhtä vakaasti kuin kompassi osoittaa pohjoiseen, vetävät he toisiaan puoleensa.

Hyvän mielen kirjallisuuden taiturin Milly Johnsonin *Rakkauden ilmansuunnat* on romaani ystävydestä, rakkauden merkityksestä, suurista salaisuuksista, teekupposista ja revontulista. Läsnä on koko tunteiden kirjo syvästä surusta sydämenpohjasta hersyvään nauruun.

